

(א) ס"א דחייב ליהושע,
(ב) [פי' לפני קרי ליה רש
מיועב לא שפ' שקראו שמו
ליהושע כלומר רש שמו
קטועו לפני הוי"ו דאז
קטועה הו"א. ערוך עקב רש
(ג) [מנחם נג: ערין
(ד) [ע' פרש"י דהכא
ומוס' ערין נג: דיה ל
לקרי] וכו' וכן משלמות
(ה) [ע' ד"ב טו: א:
תפעת טט. סדרין
קד: ב:] ס"א גלילה ליה
(ו) רש"י נ"א אלא כתיב
(ז) [ש"ס א:] [ג'לילאחר"ה
עבלי], [צמדבר יג:] ג' נ"י
שלה מ.

גליון הש"ס

גמ' זמירות שנאמר וכו'.
 עי' עירובין יח ע"ב
 ובמהרש"א זח"א שם:

מוסף רש"י

ובעל הבית. הקדוש צור
הוא (מנחות נג: ערביי טו).
שמתו מיתה משונה.
באותה מיתה הטובה להם,
מדה כנגד מדה, הם חטאו
בלשון ושתרצו לשונם כו',
לכן נאמר במגפה ולא
במגפה, וזהו לפי ה',
באותה הראיה להם על פי
מדותיו של ה' הקדוש שהוא
מווד מדה כנגד מדה
(במדבר יד לז).

תוספות שאנץ

[illegible]

סעודת אבלים כשחורון
 חן קבר דאמר לעיל כל
 ודעתא דמטו שכיב חשיבא
 מנייהו: כד הוהה.
 גללים והוי ריאם לעמד
 בפנייהו סלקו וריאם
 אביתולת. למעשה ריאם
 מבורש קומץ בתול
 עשה שהלכה לפרס אביה
 ולקטת פומן חן האילן
 וירוקה וקלפיה והיה שם
 אחד חן המהגלים ונכנס
 בתוכה ודעתא ריאם
 ריבוא אביה בפרס ריאם
 והקליפה ונשלח הקליפה
 וקלפיה חורן חן הפרס
 וריאם משם והלך לו:
 מלא מתי
 משמע מתי
 ומותהו:
 באסדרה. שהיא ראה
 לשלשן הרע. וכין שעלה
 אחרון בשיבא. כר.
 אסופה בירושלמי. לעיל
 אלא ריאם תנא בה ונכנס
 אהתא חזיב לאשכול וכתב
 לפירשת מרגלי חן ואתא
 חן חורן וליבריו: נמצא
 חן חורן וליבריו וכתבם

הוא יוכיחם כי שואו תאחירם עד שבא לפניהם הרץ יצאו להם מן הידיו ומן ימיו ויתן להם יצחקים ויצחקים ויעזובם בעבר המדבר ויבטיח ביהם נתקן פתו ורגלו להם יאן ודחברם יאחזקם ויאחזקם לא בתוך הכהה דרוד תבא אלם כשביאם הפרות מפלשתיים ויאידים (ח) נראה ל'ח' תב' לא היי אלא אן מוקדם ומאוחר בתורה דלוי פסקן מביא לא נפקי וכו'.

וילכו ויבאו. לא גרסינן וכתיב ^א [אלף] וילכו ימירא הוא כיון דלמצי ^ב [לעיל] וישבו לא הוה ליה למימר אלא ויבאו אל משה וגו' ^ג מקיש ^ד הליכא. שהלכו לתור לציאתן: אף הליכא ^ה בעל רעה. שמתחילה להוציא דבה נחכונו: אינו מקיים. שמתקין אותן השומעין כדלפין ^ו לפיכך אומר דבר אמת תחילה כדי ש'אמינו. ואף מרגלים לכך פתחו בשבח הארץ תחילה ^ז ויבא. שמתקן: אל משה. בדברים שהמחיל לדבר במשה וזו סבורים שנגזרות רוצה לספר: ^ח שהספיק בדברים. כדמפרש ואזיל: והדיוט. כלל ליהושע שרצה לדבר שיתקוהו בגזיפה ואמר לו ראש הקטוע ידבר מי שראשו קטוע שאין כלו בניס ליעול חלק בצדק הוא ידבר ^ט בפנינו: וחסמין. ל. שמתקן אותו: ^י בעלה נעלה. אף לשמים אף י'וה עלינו: ממנו. מן הקדש: אל תקרי אלא גרם שאין הפרש קרייה בין ממנו להאמר על יחיד שדברים עליו לממנו של רבים שאומרים על עצמן: ^{יא} אינו יכול להוציא כליו. אם הפקדם ^{יב} שם. צעל הציט. אדון העולם: ^{יג} אפי' תצדיקו לעצמכם. שהראיתיה להם כאלוכלת יושביה שממים זה תדיר: שכיב איוב. שלל תגין זכותו עליהם. והיינו דקאמר כלל סר כלם מעליהם: ^{יד} ה' ולא ה' כי הוה מצרי אצילי תוסי ארזי הוה מצרי. ולא היו שקרנים צוזת (ולא היו נראים שכן שקרנים) דלינהו שמשגיגים לאמוריים שקרין אותן מחגבים דכי הוה אמוריים מציין את אציליהם כשחחרין מן הקצר כדאמר לעיל דכל היכא דמטון שכיב תשיבא מנייהו ומצדין לאכל סעודה לנחמו תוסי ארזי הוה מצרי להו: וכדחזינוהו. ויהי יראים לעמוד לפנייה סלקי ויבצי ציליני: ורוקס כלפי מעלה. שדי' לגרס אותם [וקאין] נמי לאכבוד ה': במגפה. מדלל קרינן במגפה משמע במיוחדת ורלויה להם צמדה כנגד מדה: ^{טז} באסרה מהו. שהיא צבה על לשון הרע כדאמרין צמדה מדליקין ^{טזא} (שם דף ^{טזב}): וכיון שעלה בו. ס'פא דבריייתא דלעיל היא אלא אידי דתנא צבה ^{טזג} ומכאן ארעא ממש לאשכול נקט לה לפרשת מרגלים הכא: שבו המים

באבנים וכתובים⁶ וכבוד ה' נראה באהל מועד אמר מעלה⁷ וימותו האנשים מוציאי דבת הארץ רעה ב אמר רבי חנינא בר פפא דרש ר' שילא איש כפר תמי לשונם ונפל על טיבורם והיו תולעים יוצאות מלש וומטיבורם ונכנסות בלשונם ורב נחמן בר יצחק אמר שעלה האחרון שבישראל מן הירדן חזרו מים למקו ומתוך הירדן נתקו כפות רגלי הכהנים אל ההרבה ו גדותיו נמצא ארון ונושאו וכהנים מצד אחד וישראל כאשר תם כל העם לעבור ויעבור ארון ה' והכהנים עד גורן כידון וישלח עוזא את ידו לאחוז את הארון¹¹ ויחר אף ה' בעוזא ויכתו שם על השל וגו' רבי יוחנן בפניו וימת שם עם ארון האלהים א"ר יוחנן עוזא ב קיים אף עוזא בא לעזה"ב¹² ויחר לדוד על אשר פרי מעתה כל היכא דכתיב ויחר ה"ג התם כתיב אף ה שקרא לדברי תורה * זמירות שנאמר¹³ זמירות היו ל התעף עיניך בו ואיננו אתה קורא אותן זמירות הה אותו אדכתיב¹⁵ ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקודש ב בארון משום דראו ויד (אלהים) רבי אבהו ורבי אלעזר

ויהי כאשר תמו כל העוברים לעבור קדים דמשמע דהאי נתקו רגלי הכהנים בעבר השני (א) לפניהם הרי יצאו להם מן היריד ומאי תו דקאמר וצו הושיע את הכהנים לומר עלו מן הכתב בתריה נתקו פגיל רגלי הכהנים אל החורבה וצאוי מן היריד למקומם: שש ארון אל ידוד כתב אלף כשחבאיו הפרות משלשים ואידי דאריירי בארון נקט לה: משו

אלא אז מוקדם ונאמר בתורה דל' כשדן מביא אל נפקי וכו'.

ויילכו ויבאו א"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי מקיש הליכה לביאה מה ביאה בעצה רעה אף הליכה בעצה רעה ויסיפרו לו ויאמרו באנו וגו' וכתוב אפס כי עז העם אמר רבי יוחנן (סימן אמ"ת לבד"ו לוי"ה) משום ר"מ כל לשון הרע שאין בו דבר אמת בתחילתו אין מתקיים בסופו² ויהם כלב את העם אל משה אמר רבה שהסיתן בדברים³ פתח יהושע דקא משתעי אמרי ליה דין⁴ ראש קטיעה ימלל אמר אי משתעינא אמרי בי מילתא וחסמין לי אמר להן וכי זו בלבד עשה לנו בן עמרם סברי בגנותיה קא משתעי אישתיקו אמר להו הוציאנו ממצרים וקרע לנו את הים והאכילנו את המן אם יאמר עשו סולמות ועלו לרקיע לא נשמע לו עלה נעלה וירשנו אותה וגו' והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא נוכל וגו' אמר⁵ רבי חנינא בר פפא דבר גדול דברו מרגלים באותה שעה כי חזק הוא ממנו⁶ אל תקרי ממנו אלא ממנו כבכיכול אפילו בעל הבית אינו יכול להוציא ככליו משם⁷ ארץ אוכלת יושביה היא דרש רבא אמר הקב"ה אני חשבתיה לטובה והם חשבו לרעה אני חשבתיה לטובה דכל היכא דמטו מת חשיבא דידהו כי היכי דניטרדו ולא לישאלו אבתרייהו ואיכא דאמרי⁸ איוב נח נפשיה ואטרידו כולי עלמא בהספידא הם חשבו לרעה ארץ אוכלת יושביה היא⁹ ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו וגו' אמר רב משרשיא מרגלים שקרי הוו בשלמא ונהי בעינינו כחגבים לחיי אלא וכן היינו בעיניהם מנא הוו ידעי ולא היא כי הוו מברי אבילי תותי ארזי הוו מברי וכי חזיניהו סלקו יתבי באילני שמעי דקאמרי קחוינן אינשי דדמו לקמצי באילני⁵ ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו⁶ אמר רבה אמר רבי יוחנן אותו היום [ערב] תשעה באב היה אמר הקב"ה הן בכו בכיה של חנם ואני אקבע להם קובה לדורות ויאמרו כל העדה לנגום אותם

מל באהל מועד אמר רבי חייא בר אבא מל
דבית הארץ רעה במגפה אמר רבי שמעון
'שילא איש כפר תמרתא מלמד שגשטרבב
מלעים ויצאות מלשונם ונכנסות בטיבורם
נחמן בר יצחק אמר באסכרה מתו: וכיון
יירדן חזרו מים למקומן שנאמר ⁸ ויהי בעלור
וכהנים אל החרבה וישבו מי הירדן למקומם
מים מצד אחד וישראל מצד אחד נשא ארון
בור ארון ה' והכהנים לפני העם ועל דבר
ידו לאחזו את הארון אמר לו הקב"ה עוזא
על השל וגו' רבי יוחנן ור"א חד אמר על עס
ים א"ר יוחנן עוזא בא לעוה"ב שנאמר עם
ר לדוד על אשר פרץ ה' פרץ בעוזא א"ר א
נ התם כתיב אף הכא לא כתיב אף דרש
נאמר ¹³ וזמירות היו לי חוקך בבית מגורי א
קורא אותן וזמירות הריני מכשילך בדבר שאפ
תן כי עבודת הקודש וגו' ואיהו אתייה בעגלת
רבי אבהו ורבי אלעזר חד אמר קוצרין ומשתת

אִי תִּקְוָה רַגְלֵי הַכֹּהֲנִים בְּעֶבֶר (הַשְּׁנִי)^א הָא נִפְקִי לֵהוּ מִן הַיִּירֹן דְּכִמְיָ וַיַּעֲבֹר אֶת הַיְּהוּשָׁע אֶת הַכֹּהֲנִים לִמְרַעַל עַל מִן הַיִּירֹן אֵלֶּה אֵין מִקְדָּם וּמֵאַחֶר כְּתוּבָה חֲזָקָה מִן הַיִּירֹן מִקְדָּם: נֶשֶׁ אֲרוֹר אֵת נוֹשְׂאֵי וְעֶבֶר הַיִּירֹן קִרָּה קָמָה דְּכִמְיָ וַיֵּימָר יֵי אֵי דִיאֲרֵי בֶּאֱרוֹן נָקַט לֵה: מִשּׁוּם דְּדִרְאוּ בּוּ וְנִסְתַּכְלוּ [וְיָךְ תַּחְמִי].

למקומם. שהכהנים עמדו במקומם עד שעברו כל העם וכשעברו
גמקו כפות רגלי הכהנים אל המרצה וגמסכו לאחוריהם פסיעה
לאחזת נמאלו כהנים מלד זה כו'. ואע"ג דהוא קרא יודיה כאשר תם
כלל העם לעבור קדים דמשמע דהאי נתקו רגלי הכהנים בעבר השני
כתיב לא הו הכי אלא אין מוקדם
ומאוחר דאי כסדרן כתיב הא נפקי
להו מן הירדן דכתיב ויעבור ארון ה'
והכהנים לכל העם וזהו עלו ויפון
לארון והכהנים עלו ועברו אחריהם
עד שצלו לפניהם הרי יאלו מן הירדן
ומאי תו דקאמר [יהושע ד] וילו יהושע
את הכהנים לאמר עלו מן הירדן אלא
אין מוקדם ומאוחר והאי עלו מן
הירדן דקאמר להו הכי קאמר להו
סלקו רגליכם לאחוריהם ועודם בעבר
המזרחית וכתיב בתריה נתקו כפות
רגלי הכהנים אל המרצה וישבו מי
הירדן אל מקומם: נשא ארון אס
נושאיו ועבר. והיינו קרא קמא
דכתיב ויהי כאשר תם כל העם לעבור
[ויעבור] ארון ה' וגו': על עסקי
שלו. שגגה שגג לאחוז ב': שגגה
לרכיבו. ושל לשון כי ידל ויחזק (דברים
כח) ובשלייתה (שם) בשל המוטל
מחלוקתו לזהו: לארזו היים לעולם

[illegible]

י חייא בר אבא מלמד שנמלו אבנים וזרקום כלפי פפה אמר רבי שמעון בן לקיש שמתו מיתה משונה. תא מלמד שנשתרבב שמתו מיתה משונה. ונכנסות במיבורם שמתו מיתה משונה. נחלף דעפא בגמפא דנש:

באסכרה מתו: וכיון
שנאמר ⁸ ויהי בעלות הכהנים נושאי ארון ברית ה'
ועבו מי הירדן למקומם וילכו כתמול שלשום על כל
מצד אחד נשא ארון את נושאייו ועבר שנאמר ⁹ ויהי
לפני העם ועל דבר זה נענש עוזא שנאמר ¹⁰ ויבאו
ממר לו הקב"ה עוזא נושאייו נשא עצמו לא כל שכן
ר"א חד אמר על עסקי שלו וחד אמר שעשה צרכיו
לעוה"ב שנאמר עם ארון האלהים מה ארון לעולם
ה' פרץ בעווא א"ר אלעזר שנשנתו פניו כחררה אלא
לא כתיב אף דרש רבא מפני מה נענש דוד מפני
חוקך בבית מגורי אמר לו הקב"ה ד"ת שכתוב בהן
מכשילך בדבר שאפילו תניקות של בית רבן יודעין
ואיהו אתייה בעגלתא ¹⁶ ויך באנשי בית שמש כי ראו
דאמר קוצרין ומשתחרים היו וחד אמר מילי נמי אמור

נפקי להו מן הידדן דכתיבי ויעבור ארזי ה' והכתבים לפני העם והעם כבר עלו וכיון דארזין
 מן אלא מן מוקדם ומאחרה בתורה והאי עלו מן הידדן דקאמר להו ה"ק להו מלקו וגליכם
 נאזי וברו היינו קרם קמא דכתיבי והיי כאשר ממו כל העוברים לעבור ליה. וך כבאשי בית
 דראו בו ונסתכלו [ויך בתמי]. קוצרים ומשתחרים היו ולא בטלו מן המלאכה

ב' א מ"א פ"ב מהל' כלי
המקדש הלכה י' סמוג
עשין קסח:

תורה אור השלם

- [illegible]

ה'יחשד פ' 7
9. וְיָדִי כְּאֶשֶׁר תִּבְרָא כָל
הַיּוֹצֵא לְעוֹבֵד וְיִבְרָא אִינֹן
וְהַדְּבָרִים לְפָנֵי הָעַם:
ה'יחשד פ' 8
10. וְיָבֵא עַד גֶּרֶן בִּדְרֹן
וְיִשְׁלַח עֶזְרָא אֶת
לְאֹזָז אֶת הָאֲרֹן כִּי
שָׁמֹעַ הִקְרָב:
דברי הימים א' יג
11. וַיְהִי אַף ה' בְּעֵשֶׂה
וַיְהִי שֶׁם הָאֵלֵלֶּיךָ
הַהוּא וַיָּמָת שֶׁם עַרְלֹן
שֶׁמֶלֶךְ הָאֵלֵלֶּיךָ:
12. וַיְהִי לְקֹדֶשׁ עַל אֲשֶׁר
פָּרַח ה' פָּרַח וַיִּקְרָא
לְעַלְמֵי הַהוּא פָּרַח עֹה
עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

שמואל ב ו
13. וּמִזֹּת הָיָה לִי חֶקֶק
בְּכִית מְגִירִי
תְּהִלִּים קִיט נד
14. הִתְעִיר עֵינָיו בּו
וַיֹּאמְרוּ בִּי עֲשֵׂה יִשְׂחָר לֹ
נָקִים נִבְשָׁר לֵו
שְׁמִי כֹה ה
15. וְלִבִּי קָהָת אֶל נָקָה
בִּי עֲבַדְתָּ הַקֹּשֶׁשׁ עֲלֵהֶם
בְּכֶחֱךָ יִשְׂאֹה
במדבר ז ז
16. וְךָ בְּרָאוּ בִּית
שִׁמְשׁ בִּי כֹא
וְךָ בְּעַם שְׁבָעִים אִישׁ
חֲמִישִׁים אֶלֶף אִישׁ
וַיִּתְּאֲבָלוּ הָעָם בִּי הִכָּה
בְּעַם מִכָּה הַקֹּשֶׁשׁ
שמואל א ו